

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Eugenij tyrannide, & Theodosij Imperatoris ob fidei ipsius meritum
victoria. Capvt XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Nā ipse, inquit, Flauiani partes suscipiā, & causam eius agā in iudicio. Cum autē illi respōderent, se nō posse cum imperatore iudicio disceptare, hortatur, vti deinceps concordiam in ecclesia constituent, dirimant lites, & inanis contentionis flammam extinguant. Nam Paulinum iam pridē è vita excessisse, & Euagriū contra leges ecclesiæ designatum fuisse episcopum: quinetiam omnes ecclesias Orientis Flauiano præfuli adhærescere. Atque præter eas, Asianam præterea diœcesim, Ponticam, & Threijciam cum eo communicare, eiq̃ue se addixisse. Illyriam porrò vniuersam agnoscere eum inter episcopos Orientis principatum obtinere. Huic hortationi obsecuti episcopi occidentis, promittunt se simultatem deposituros, & legatos, qui à Flauiano mitterentur, admissuros. Qua re intellecta, Diuus Flauianus episcopos quosdam illustrissimos, presbyteros etiam Antiochiæ, & diaconos Romam misit. In qua legatione principem locum tenebat Acacius episcopus Berceæ oppidi Syriæ, vir omnium ore ac sermone passim celebratus. Qui vnà cæteris Romā aduentans inimicitias ad decē & septem annos continuatas extinxit, ecclesiisq̃ue pacem restituit. Qua re audita, Aegyptii quoque, odio sedato, sunt concordiam amplexati. Id temporis Innocentius, successor Anastasii, ecclesiæ Romanæ antistes fuit, vir ingenij & prudentiæ ornamentis egregiè instructus: Alexandrinæ autem Theophilus, de quo suprā meminimus.

De Eugenij tyrannide, & Theodosij Imperatoris ob fidei ipsius meritum victora.

CAPVT XXIIII.

AD hunc modum fidelissimi imperatoris opera, pax in ecclesiis cōstituta est. Ante quod tēpus idem imperator, cognita morte Valētiniani, & Eugenii tyrānide; in Europam exercitum traducit. Eodem tempore Ioannes quidam monasticum vitæ genus excolens, vixit in Aegypto: qui gratia spiritus sancti imbutus, sciscitantibus multas res futuras prædixit. Ad istum misit imperator nūtiū quæsitum, an bello (aiebat enim de eo fieri certior) cum tyrannis decertaret. Qui vtī prædixerat eum in priore

ore bello victoriam sine sanguine potiturum : sic in posteriore post multam hominum cædem superiores laturum præsignificauit. Qua spe inductus imperator, complures ex hostibus acie instructa telis confixit, multosque ex Barbaris, qui ei auxilio venerant, amisit. Ibi cum duces dicerent nimis paucos ad prælium de integro ineundum superesse, hortarenturque, vt bellum aliquandiu intermitteret, quò ineunte vere, exercitu collecto, hostes multitudine deuincerent, imperator fidelissimus eorum consilium repudiavit. Nam non committendum est, inquit, vt salutaris crux tantæ arguatur imbecillitatis, Herculisque statuæ tantû virtutis nostro testimonio tribuatur. Quippe vt crux nostrû exercitû, ita illa hostiû antecedit. Qua oratione cum tanta in Deo fiducia habita, cum copiæ relictæ & pauçæ admodû essent, & animis fractæ, sacra æde in vertice montis, vbi castra fecerat, reperta, totam noctem huius vniuersitatis gubernatorem precibus sollicitauit. Sub tempus autem noctis, quo galli cantare solent, somnus eum oppressit. Qui humi stratus, videre sibi visus est duos viros candido vestitu amictos equis albis vehi, qui ipsum bono animo esse, timorem abiicere, prima luce arma capere, & exercitum in aciem educere iubent. Nam se auxiliaries & velut antesignanos ad eum missos esse, & alterum esse Ioannem euangelistam, Philippum apostolum alterû. Hac oblata visione, imperator preces fundere non desistit, sed attentiore cogitatione eas Deo adhibet. Eadem quoque visio militi secundum quietem apparuit, qui præfecto suo eam narrauit : ille eum deducit ad tribunum militum, tribunus autem ad ducem. Dux noui aliquid inde portenditur, imperatori significat. Tum imperator, non mea, inquit, cansa hæc oblata est visio (ipse namque illis, qui victoriam promiserant, fidem habui) sed ne quispiam existimaret me, vtpote prælii faciendi cupidum, eam confixisse. Huic igitur militi Deus mei imperiû propugnator hanc obtulit visionem, vt mihi eandem narranti certum testimonium daret. Nam mihi primum communis omniû dominus illâ ostenderat. Quare omni metu præsumoto, antesignanos nostros, & principes belli gerendi sequamur: atque; nemo bellantiû multitudine metiat victoriâ,

sed

THEODOR. HISTOR.

sed eorum potentiam, qui se duces nobis præbent, quisq; consideret. Hac oratione militum animis vadè confirmatis, omnes de monte deducit. Tyrannus autem, cum videret milites procul à se ad prælium ineundum paratos, ornat exercitum, & aciem instruit. Ipse verò colle quodam occupato, ait militibus suis, imperatorem iam quasi mori cupientem, & desiderio ex hac vita abeundi flagrantem prælio decertare. Dat igitur mandatum ducibus, vt eum viuum ad se & vinculis cōstrictum adducerēt. Postea verò quàm phalanges ordine locatæ erāt, satis animaduerti poterat, tum quàm ingentes hostium copiæ essent, tum quàm pauca cum imperatore in acie iungerentur. Cum autem tela vtrinque coniiici cœpta sunt, tum antesignani imperatoris verè promissa præstitere. Nam ventus violētus è regione hostibus irruens, illorum sagittas, iacula spiculaque in ipsos retorquet, adeò vt nullum teli genus eis adiumento fuerit, neque miles grauis armaturæ, neq; sagittarius, neque iaculator imperatoris exercitum lædere potuerit. Quinetiam tanta pulueris copia in eorum facies impetu ferebatur, vt palpebras occludere, & pupillas oculorum pulueris vi grauius oppugnatas tegere ac tueri eos coegerit. Impetatoris autem exercitus, nullo damno incommodòve ex illa turbine accepto, fidentibus animis hostes trucidant. Qui quidè, his rebus perspectis, & diuino auxilio quod imperatoris copiis allatum erat, cognito, abiectis armis, veniam ab imperatore supplices petunt. Ille autem flexit animum, & illorum misericordiã capit: iubet deniq; tyrannum celeriter ad se adduci. Illi igitur properè collè ascendunt, in quo tyrannus ignarus rerum iam gestarum confidebat. Qui cum eos anhelantes videret, ipsaq; anhelitus crebritate adueniendi indicantes celeritatem, victoriæ nuntios esse suspicatus est. Rogat num Theodosium, vt illis erat imperatum, vinctum adducerent. Cui illi, non eum inquit, adducimus ad te, sed te hinc ad eum abducimus. Hoc namque in mandatis dedit summus huius vniuersitatis moderator Deus. Quæ cū dixissent, ei è folio erepto vincula iniiciunt, abducunt vinctum, & qui paulò antè insolenter gloriatus fuerat, captiuum ad Theodosium deducunt. Imperator autem primùm iniuriarū in Valentinianum

& ninianū , impiè occupatæ tyrānidis eum in memoriā reuocat . Deinde bellorum contra imperium legitimum susceptorum causa cum irrisione reprehendit . Reprehendit etiam statuam Herculis , qua fretus tam audax temerariūq; facinus admiserat . Postremo iustā æquāq; de supplicio illi irrogando sententiam pronuntiat . Talem se Theodosius tum in pace, tum in bello præstitit : quippe semper diuinū implorauit auxilium, semperq; illud consecutus est.

De Theodosii Imperatoris morte .

CAPVT XXV.

HAc parta victoria , Theodosius in morbum delapsus, filiis imperium distribuit: ac maiori natu eam parrem, quam ipse rexerat, minori autē Europæ tradit gubernacula . Vtrūq; veram pietatem colere hortatur. Ea enim & pacem conseruari, bellum extingui, hostes in fugā verti, trophea erigi, & victoriam denique constare . Hac hortatione filiis adhibita, obiit mortem, cuius gloria sempiternæ memoriæ commendata est .

*De Honorio Imperatore, & Telemacho
monacho. CAP. XXVI.*

Filij istius Imperatoris, sicut successores paterni imperii ita pietatis illius hæredes extiterunt . Nam Honorius Europæ potitus imperio, pugnas gladiatorias quæ Romæ olim fieri consueuerant, tali inductus occasione sustulit . Telemachus quidam vitam excolens monasticam, profectus ex oriente , hac de causa Romam contendit . Ac dū sceleratum illud edebatur spectaculum, in stadium ipse ingreditur, atq; ad gladiatores descendens , mutuam inter eos dimicationem sedare nititur . Itaque crudelis cædis spectatores accēsi iracundia , & à dæmone, qui ex illa sanguinis effusione voluptatem capiebat, ad furorem impulsī, pacis authorem lapidibus obruerunt . Qua re cognita , Imperator admirabilis Telemachum in martyrum inuictorum numerū ascripsit , crudele autem illud spectaculi genus penitus sustulit.